

Arrest

nr. 265 340 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster is de kleindochter van tweede verzoekster.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag die door verzoeksters werd ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond van de medische situatie van tweede verzoekster, ongegrond bevonden. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2021 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor T.L. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 25.05.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Sri Lanka.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 mei 2021 waarnaar in de voorgaande beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21-04-2021.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift d.d. 10-02-2021 van Dr. Hollants, huisarts, met de volgende informatie: o Diagnose van scheur supraspinatus met ingreep in 2017, cataract ingreep 2017, hypertensie en hypercholesterolemie*
o Actuele problematiek: veralgemeende artrose met achteruitgang algemene toestand, verminderde mobiliteit en pijn
o Medicatie Pantoprazole, Bisoprolol, Redomex en Simvastatine
o Kine is aangewezen. Eventueel schouderprothese
o Mantelzorg door de dochter
- *SMG d.d. 21-03-2019 van Dr. Goossens huisarts: geen extra informatie te weerhouden Opname geriatrie september 2020 na een val: geen majeure afwijkingen, aanpassen van medicatie. Opmerking in evaluatie van de zelfredzaamheid scoort de dame nog goed*

- SMG 22-01-2020 van Dr. Goossens, geen extra pathologie te weerhouden, eventueel ondersteuning thuis
- Raadpleging orthopedie 08-02-2021 wegens pijn in nek en schouders: rotator cuff, conservatieve houding, nog geen besluit tot schouderprothese
- Standaard medisch getuigschrift d.d. ? van Dr. De Schrijver, orthopedist met de volgende informatie:
 - o Rotator cuff artropathie en degeneratief neklijden onder kinesitherapie
- Schrijven d.d. 27-11-2020: overzicht van reeds vermelde pathologie, uitz. reflux gastritis

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een dame van actueel 80 jaar betreft afkomstig uit Sri Lanka. Haar pathologie is vooral leeftijdgebonden en degeneratief.

We weerhouden:

- Hypercholesterolemie en hypertensie onder medicatie
- Nek en schouderlijden waarvoor kinesitherapie
- Refluxgastritis onder medicatie

Uit de observatie op geriatrie kunnen we besluiten dat de dame nog zeer zelfredzaam is, (kan zich nog verplaatsen zonder hulpmiddel, kan zelf voor haar hygiëne instaan) cognitief niet te beoordelen omwille van taalbarrière. Omwille van deze rapportering wordt de mantelzorg niet weerhouden. Bijkomend laat de arts na om deze vermelding grondig te onderbouwen met objectieve argumenten.

Als medicatie weerhouden we actueel:

- Pantoprazole, maagprotectie
- Bisoprolol, voor hoge bloeddruk
- Redomex=amitriptyline, indicatie niet gekend
- Simvastatine, tegen hoge cholesterol

Orthopedische opvolging en opvolging door een huisarts is mogelijks aangewezen.

De lichamelijke toestand van betrokkene vormt geen tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

- Aanvraag MedCOI van 13.10.2019 met het unieke referentienummer 12870
- Aanvraag MedCOI van 19.08.2020 met het unieke referentienummer 13925
- Aanvraag MedCOI van 11.06.2020 met het unieke referentienummer 13703

Availability of medical treatment

[...]

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medische opvolging door een huisarts, een geriater, een kinesist en een orthopedist beschikbaar zijn. Ondersteuning thuis en eventuele residentiële opvang zijn eveneens beschikbaar. De actuele medicatie onder vorm van Pantoprazole, Simvastatine, Bisoprolol en Amitriptyline zijn beschikbaar.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar Sri Lanka.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich

ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Het systeem van de gezondheidszorg in Sri Lanka is een combinatie van allopathische en traditionele Ayurveda geneeskunde. Het voornaamste aanbod vinden we terug in het allopathische systeem, dat is opgedeeld tussen een privaat en publiek luik. Het aanbod van de publieke sector is over het gehele eiland verspreid, de private sector vooral in de regio's waar er vraag is naar het specifieke aanbod.

De overheid voorziet in gratis gezondheidszorg via een wijdverspreid netwerk van gezondheidsdiensten voor al haar burgers. Deze omvatten zowel curatieve als preventieve zorgen. Het systeem van de gezondheidszorg staat de patiënt toe om meteen naar een hospitaal of specialist te gaan, dus zonder doorverwijzing van de huisarts. Door het feit dat de zorgen gratis toegankelijk zijn voor iedereen, kunnen er soms wachttijden zijn. Wachttijden zijn echter in België en andere Westerse landen, mede door de huidige Covid-19 pandemie, ook niet ongewoon. Het meer welgestelde deel van de bevolking zoekt vaker toegang tot de private zorg maar ondanks de verschillen, is de kwaliteit van de zorgen vergelijkbaar tussen de publieke en private sector, omdat het voornamelijk over hetzelfde zorgpersoneel gaat.

In Sri Lanka bestaat er geen algemene ziekteverzekering maar er bestaan wel enkele sociale initiatieven waar burgers een beroep op kunnen doen. Zo zijn er de The Employees' Trust Fund, de Shramasuwa Rekawarana- hospitalisatieverzekering en het Agrhara-programma.

Betrokkene verblijft hier met haar kleindochter die evenmin over legaal verblijf beschikt. Deze kleindochter legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid, voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer, voor. Er is geen enkele indicatie dat zij niet terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt in het land van herkomst en in die hoedanigheid kan bijdragen tot de kosten die eventueel gepaard zouden gaan bij de noodzakelijk geachte zorgen voor haar grootmoeder.

Overigens is het onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst, het land waar zij tenslotte ruim 74 jaar verbleef, geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wie zij zou kunnen terugvallen voor (tijdelijke, financiële) hulp en/of opvang.

In het verzoekschrift wordt aangehaald dat gezien de huidige Covid-19 pandemie betrokkene een risico loopt in het herkomstland en dit het gezondheidssysteem in het herkomstland zal ontwrichten. Zoals al blijkt uit het woord pandemie, geldt dit risico evenzeer in België, Europa en de rest van de wereld.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Sri Lanka. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Sri Lanka).

Met de tweede en derde bestreden beslissing wordt aan beide verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De motieven zijn identiek en luiden als volgt:

*“Mevrouw,
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens de laattijdigheid van het beroep. Zij licht dit toe als volgt:

“De in casu bestreden beslissingen werd genomen op 26.05.2021 en op 20.07.2021 naar verzoekende partij verzonden per aangetekende brief.

Overeenkomstig artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek worden de termijnen die beginnen te lopen vanaf een kennisgeving op een papieren drager berekend:

“(…)

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;”

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Aangezien de aangetekende zending op 20.07.2021 naar verzoekende partij werd verstuurd, begint de voormelde termijn te lopen vanaf 23.07.2021.

Zodoende was 23.08.2021 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 16.09.2021, zijnde aldus na de termijn van 30 dagen.

In zoverre verzoekende partij haar verzoekschrift na 23.08.2021 heeft verstuurd, heeft verzoekende partij dit beroep laattijdig ingesteld, en is het beroep onontvankelijk ratione temporis.”

Luidens artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten de in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij betoogt dat de bestreden beslissingen aangetekend aan de verzoeksters werden verzonden op 26 mei 2021 en 20 juli 2021.

In het verzoekschrift valt echter te lezen dat beide beslissingen ter kennis werden gebracht met een aangetekend schrijven van 17 augustus 2021.

De Raad stelt vast dat op het afschrift van de eerste bestreden beslissing die door verzoeksters bij het verzoekschrift werd gevoegd, een stempel staat met de datum 17 augustus 2021 en de handgeschreven vermelding “aangetekend verzonden”. Ook op de tweede en derde bestreden beslissing werd deze datumstempel aangebracht. De bewijzen van aangetekende zending die door de

verwerende partij aan het administratief dossier werden toegevoegd maken melding van het feit dat ze werden afgeleverd aan verzoeksters op 19 augustus 2021. Van een eerdere rechtsgeldige betekening van de bestreden beslissingen ligt geen bewijs voor.

Derhalve stelt de Raad vast dat het verzoekschrift van 16 september 2021 werd ingediend binnen de beroepstermijn van dertig dagen. Het beroep is derhalve tijdig.

De exceptie moet worden verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een tweede exceptie op, stellende dat het beroep dat werd ingediend door eerste verzoekster tegen de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is, om de volgende reden:

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De ongegrondheidsbeslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Verweerder wijst er op dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

In casu blijkt dat de ongegrondheidsbeslissing een antwoord vormt op de verblijfsaanvraag dd. 21.04.2021 die uitsluitend gebaseerd is op de medische problematiek van tweede verzoekster. Door eerste verzoekster werden geen persoonlijke medische elementen aangevoerd in de aanvraag dd. 21.04.2021.

Ter zake dient dan ook te worden vastgesteld dat eerste verzoekster geen “in België verblijvende vreemdeling (....) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen.

Nu eerste verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van eerste verzoekster bij een eventuele vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing. Opdat zij een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Dergelijk voordeel wordt niet aangetoond. Eerst verzoekster toont immers op geen enkele wijze aan dat zij onder het toepassingsgebied kan vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Eerst verzoekster kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat zij hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

Zie in die zin:

“3.8. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste en de tweede verzoekende partij en het minderjarig kind van de derde verzoekende partij zelf geen medische problematiek hebben aangebracht en nu blijkt dat zij evenmin een SMG hebben gevoegd bij deze aanvraag dat betrekking heeft op hun persoonlijke situatie, kunnen voornoemde partijen onmogelijk worden beschouwd als “in België verblijvende vreemdeling(en) (...) die (...) lijdt(en) aan een ziekte (...)”. Aangezien zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van dit wetsartikel. Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de eerste en de tweede verzoekende partij.

(...)

3.10. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het wordt ingediend door de tweede en derde verzoekende partij en door de eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.” (R.v.V. nr. 153.800 dd. 1 oktober 2015)

“Voormelde bepaling laat enkel de vreemdeling die zelf een ernstig medisch probleem heeft toe een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde. Verweerder vermag, overeenkomstig deze duidelijke en niet voor een andere interpretatie vatbare wetsbepaling, aan verzoekers aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verder verblijf te worden gemachtigd geen gunstig gevolg te verlenen. Het gegeven dat verweerder in het verleden de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door op grond van deze wetsbepaling aan verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan zonder dat hij enig persoonlijk medisch probleem aanvoerde – wat door de Raad niet kan worden gesanctioneerd – laat niet toe tot een ander besluit te komen. Het gegeven dat verweerder eerder een beslissing met miskenning van een duidelijke wetsbepaling nam impliceert immers niet dat hij gerechtigd of verplicht is om vervolgens de wet opnieuw te miskennen. Ter terechtzitting weerlegt verzoekers raadvrouw deze vaststelling niet. Zij beperkt zich tot de stelling dat verweerder zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster één beslissing heeft genomen omtrent de aanvraag om op medische gronden tot een verder verblijf te worden gemachtigd en wijst op de eenheid van het gezin, doch toont hiermee niet aan dat verzoeker een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).” (R.v.V. nr. 117.174 dd. 20.01.2014)

Verweerder laat derhalve gelden dat het beroep van eerste verzoekster tegen de bestreden beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij kennis heeft genomen van de aanvraag die door beide verzoeksters samen werd ingediend, dat zij in de bestreden beslissing melding maakt van beide verzoeksters als zijnde de rechtsadressaten van de eerste bestreden beslissing en deze beslissing geen enkele overweging bevat inzake en dat, nadat de aanvraag werd afgewezen verzoeksters allebei tegelijk in het bezit werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op deze vaststellingen, en in het bijzonder gelet op de eigen houding van de verwerende partij die er onmiskenbaar voor heeft geopteerd om het statuut van de beide verzoeksters gelijk te laten lopen, kan de verwerende partij eerste verzoekster niet ernstig verwijten dat ze opkomt tegen een beslissing waarin zij wordt vermeld als rechtsadessaat en waarin niet de minste overweging kan worden teruggevonden over de eventuele onontvankelijkheid van de aanvraag in zoverre ze door haar werd ingediend.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeksters voeren vooreerst het volgende –eerste- middel aan tegen de eerste bestreden beslissing :

“ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. – Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 21.04.2021 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T., L.(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 25.05.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Sri Lanka.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Dat integendeel tot wat door de staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 21.04.2021.

Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard.

Verzoekers wensen dan ook de volgende opmerkingen te maken:

III. I. Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Eerst en vooral wensen verzoekers op te merken dat er op verschillende tijdstippen bijkomende documenten zijn overgemaakt, doch hiervan wordt geen enkele melding gemaakt. Verzoekster heeft bepaalde tijd in het ziekenhuis verbleven en deze stukken zijn reeds in mei 2021 aan Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt.

Hiervan wordt geen melding gemaakt bij de opsomming en anderzijds ook niet de minste rekening mee gehouden waardoor verzoekers hieruit mogen afleiden dat deze niet onderzocht zijn en dus ook niet in overweging zijn genomen bij het nemen van huidige beslissing.

Uit deze documenten blijkt tevens dat de medische toestand van verzoekster achteruit gaat en dat zij wel degelijk nauwgezet opgevolgd moet worden. Zij wordt regelmatig opgenomen in het ziekenhuis.

Door hier niets van te vermelden en/of over te oordelen stellen verzoekers vast dat de arts attache niet met alle stukken en actuele situatie heeft rekening gehouden , en ook verwerende partij automatisch het medisch advies van de arts-attaché opvolgt, zonder enig onderzoek hiernaar te voeren. Indien men nauwkeurig en zorgvuldig met het dossier zou omspringen, zou Dienst Vreemdelingenzaken reeds gemerkt hebben dat dit dossier niet correct beoordeeld werd en niet met alle medische stukken rekening werd gehouden.

Prioriteit blijkt te liggen bij een snelle beslissing nemen waardoor er geen aandacht geschonken wordt aan alle stukken en elementen en de ernst van de situatie, een ernstige schending van de zorgvuldigheid!

Uit alle medische stukken (gevoegd bij verzoekschrift, bijkomende stukken alsook nieuwe medische attesten) blijkt duidelijk dat de medische toestand van verzoekster ernstig is. Ondertussen heeft zij op meerdere tijdstippen in het ziekenhuis verbleven en heeft zij tevens COVID opgelopen waarvoor zij tevens behandeld werd in het ziekenhuis.

Haar behandelende arts heeft nogmaals bevestigd dat zij in België de nodige behandelingen en opvolging dient te bekomen.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de aandoeningen van verzoekers.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoekers en dit in haar geheel te onderzoeken.

De arts-adviseur houdt geen rekening met alle pathologieën in huidig dossier en motiveert daardoor verkeerdelijk dat er voldoende beschikbaarheid en toegankelijkheid is tot medische zorgen en opvolging in hun land van herkomst.

Bovendien dateert deze informatie reeds van 2019 en kan deze uiteraard achterhaald zijn, zeker gelet op de COVID-pandemie, die nog steeds Sri Lanka in lockdown houdt. Men dient een recent en actueel onderzoek te voeren.

De arts-attaché verwijst in haar advies naar de algemene situatie in Sri Lanka omtrent gezondheidszorgen. Dit is allesbehalve zorgvuldig! Immers moet de beslissing betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekers. Zij is niet gebaat bij een algemene uiteenzetting omtrent de gezondheidszorgen.

Bovendien blijkt uit deze algemene uiteenzetting dat verzoekster niet onder dit toepassingsgebied valt waardoor zij dus niet van de gezondheidszorgen in Sri Lanka kan genieten.

Dit is allesbehalve zorgvuldig om hiermede geen rekening te houden.

Dat dit betoog getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid. Immers is men hier niet nagegaan of verzoekers wel degelijk terecht kan in deze ziekenhuizen en of zij hiervoor voldoende financiële middelen heeft. De voorwaarden om tot deze ziekenhuizen te worden toegelaten werden niet onderzocht.

Men doet geen onderzoek naar de werkelijke mogelijkheid hiertoe en men gaat er gewoon van uit dat dit een optie is.

Men zou het dossier moeten beoordelen met inachtneming van alle elementen, doch men neemt een beslissing zonder voldoende onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekers en haar mogelijkheden in haar land van herkomst.

Men heeft ook gesteld dat het dossier van verzoekers ontvankelijk doch ongegrond is. Zonder verzoekers eerst in kennis te stellen van deze ontvankelijkheid.

Dat dit absoluut een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De nalatigheid om op die manier aanvullende informatie te verzamelen vooraleer advies te geven, is niet alleen in strijd met de motiverings-en zorgvuldigheidsplicht maar ook met artikel 3.

Zie ter illustratie:

- Arrest RvV nr.1765, 17 september 2007 en RvS 206.947, 26 augustus 2010: in geval van tegenstrijdig advies, moet dit voldoende gemotiveerd worden door de adviserend arts
- Arrest RvV nr.84.293, 6 juli 2012: aan de motiveringsplicht is niet voldaan als de verzoekers niet onderzocht werd door de raadsgeneesheer, als deze geen (schriftelijk) contact nam met de eigen geneesheer van de verzoeker, of als de raadsgeneesheer geen algemene informatie zou verzameld hebben noch een bijzondere expertise zou bezitten aangaande het specifieke item

In het licht van het nemen van een zorgvuldige beslissing, dient de arts-adviseur over te gaan tot het zorgvuldig vergaren van alle nuttige informatie alvorens over te gaan tot het advies.

Dat men dit geenszins heeft gedaan, noch verzoekers onderzocht, noch informatie opgevraagd bij de raadsman van verzoekers, noch de gekregen informatie opgenomen in haar advies.

Het is inderdaad geen strikte verplichting voor verweerder als administratieve overheid om (telkens) een persoonlijk onderzoek te laten gebeuren door de arts-adviseur, doch in onderhavig geval kan die verplichting wel afgeleid worden uit het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

De beslissing concludeert dat verzoekers niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit en evenmin is er een reëel risico op een in de zin van artikel 3 EVRM onmenselijke of vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar Sri Lanka.

Het arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekers niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekers een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling

beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. "

Uit voorgaande rechtspraak blijkt duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken,

De arts-adviseur schrijft dat er zowel privé- als openbare systemen zijn in het land van herkomst. Ook haalt de arts-adviseur haar informatie uit de MEDCOI die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling.

Dat niet wordt gespecificeerd in welke kliniek of gezondheidsinstelling verzoekers met haar middelen terecht zou kunnen (inclusief de toelatingsvoorwaarden) en dat verzoekers dit ook onmogelijk kan nagaan. Dat een algemeen overzicht van gezondheidszorgen in Sri Lanka niet voldoende is om tegemoet te komen aan de motiveringsverplichting!

Bovendien haalt de arts-adviseur in zijn advies aan dat COVID ook België getroffen heeft en dat er wachttermijnen zijn, doch deze zijn niet te vergelijken met Sri Lanka. Op dit moment bevindt Sri Lanka zich nog steeds in Lockdown en mogen de burgers nog steeds niet de straat op.

Het gezondheidssysteem in Sri Lanka is nog steeds overbelast wat absoluut niet te vergelijken is met de situatie in België. België heeft steeds getracht om over beschikbare bedden te beschikken, terwijl het gezondheidssysteem in Sri Lanka uit zijn voegen barst door de pandemie; Zij dienen zelfs burgers te weigeren voor hulp.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meerdere malen de gelegenheid gehad de te beperkende interpretatie van artikel 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet te veroordelen in het licht van de interpretatie van artikel 3 EVRM.

De Raad vertaalde echter een overweging van het EHRM als volgt:

"De principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost." Hieruit werd afgeleid door de Raad dat het geenszins uitgesloten is "dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst."

Het is dus niet zo dat de aandoening of ziekte, die uiteraard ernstig moet zijn, ook levensbedreigend zou moeten zijn.

Het is dus van belang vast te stellen of het al dan niet gaat om een ernstige ziekte of aandoening - en deze ziekte of aandoening kan louter fysisch doch ook mentaal van aard haar - maar ook dat de beschikbaarheid der zorgen en medicatie en de toegankelijkheid ervan in het thuisland, waarschijnlijk, al of niet voorhanden zijn.

De beschikbaarheid en toegang tot medische hulpverlening in Sri Lanka is uiterst beperkt en bovendien is er geen officieel systeem van sociale zekerheid in Sri Lanka.

Men heeft in de motivering enkel de algemene en rooskleurige (theoretische) uiteenzetting gegeven van de gezondheidszorgen in Sri Lanka (meest recente rapport dateert van 2019). Men heeft evenwel geen rekening gehouden met de harde realiteit en het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van zowel medicijnen als medische zorgen (infra).

De motivering is niet pertinent, noch draagkrachtig en kan de negatieve beslissing niet rechtvaardigen.

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Er werd geen enkel rekening gehouden met de bijkomende documenten en elementen die reeds in mei werden overgemaakt, voor er een beslissing genomen werd. Bovendien heeft verzoekster nog bijkomende onderzoeken ondergaan sinds het nemen van de beslissing.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie in Sri Lanka, zeker in het licht van LTTE-aanhangers. Na de nieuwe grondwetswijziging is de situatie voor minderheden alles behalve ideaal, reden waarom het CGVS voorlopig beslissingen voor verzoeken tot internationale bescherming opschort. Dat dit geheel onredelijk is en onaanvaardbaar. Ook dit dient onderzocht te worden door het feit dat de negatieve beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien stelt de arts-adviseur dat mantelzorg niet weerhouden wordt. Nochtans is de behandelende arts hierover zeer duidelijk dat mantelzorg door de kleindochter noodzakelijk is om verzoekster bij te staan. Dat de arts-adviseur dit volledig naast zich neerlegt, zonder verzoekster ook maar te onderzoeken, is zeer onredelijk. De behandelende arts volgt verzoekster nauwgezet op en kent haar situatie door en door. De arts-adviseur oordeelt op basis van verslagen en heeft met de meeste recente zelfs geen rekening gehouden. Het kan niet de bedoeling zijn dat de arts-adviseur zaken van de behandelende arts zo maar naast zich kan neerleggen zonder meer.

Hoe kunnen de medische zorgen voor haar toegankelijk en beschikbaar zijn in een land met uiterst beperkte gezondheidszorgen wanneer zij daarboven ook nog eens moet zorgen voor haar kleindochter?! Bovendien staat haar kleindochter in voor de mantelzorg van verzoekster.

Dat dit niet enkel absoluut onredelijk is, maar dat dit eveneens een schending betekent van de motiveringsverplichting die een administratieve instantie verplicht om de beslissing op een adequate en correcte manier te motiveren zodat deze begrijpelijk is voor de betrokkene.

De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid, is tevens absoluut onredelijk en schendt duidelijk de motiveringsverplichting die op verwerende partij rust.

Dat gelet op deze verregaande schendingen, de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Aangaande de toestand in het land van herkomst

Verzoekster is een vreemdelinge die aan ernstige aandoeningen lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

In het advies, gevoegd bij het beroep, van de arts-adviseur zijn enkel algemeenheden opgesomd m.b.t. de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst. Uit MedCOI worden een aantal zaken opgehaald welke zouden moeten aantonen dat de behandeling in Sri Lanka beschikbaar is, doch er wordt nergens vermeld in welke streek of in welk dorp deze behandelingen of opvolging zou kunnen plaatsvinden. Sri Lanka is een lang uitgestrekt land waardoor het niet eenvoudig is zich te verplaatsen, zeker niet gelet op het feit dat het hier gaat over een oude dame met ernstige medische aandoeningen. Bovendien dateren deze MedCOI opvattingen van enige tijd geleden.

Verder laat de medische infrastructuur te wensen over in Sri Lanka. Zij heeft nood aan behandelingen en medicatie die zij in Sri Lanka niet zal kunnen krijgen.

De werkelijke situatie in Sri Lanka is duidelijk. Er is een ernstig gebrek aan medische zorgen en de publieke gezondheidszorgen zijn zo goed als onbestaande. Het overgrote deel van de bevolking (70-80%) leeft in extreme armoede en kan geen gezondheidszorgen betalen. Bovendien is de situatie in gezondheidscentra of ziekenhuizen erbarmelijk. Er zijn geen gepaste materialen voorhanden, de infrastructuur is oud en ontoereikend, de instituten voldoen niet aan de vereisten vooropgesteld door WHO en de algemene voorzieningen (zoals licht, elektriciteit, medicatie, tools en andere noodzakelijke equipment) zijn schaars.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische voorzieningen is nihil. Toegepast op de situatie van verzoekers kan men enkel vaststellen dat zij naar Sri Lankaanse normen bejaard is, dat zij gelet op

haar medische aandoeningen niet meer kan werken, dat zij geen enkel inkomen zal genereren in haar land van herkomst, dat zij niet kan voorzien in haar medische noodzakelijke zorgen, dat zij nergens terecht kan in haar land van herkomst en dat de gezondheidszorgen in Sri Lanka niet open staan voor haar.

Verzoekster haar medische aandoeningen houden aldus een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van haar of houden minstens een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de opvolging en medisch noodzakelijke behandelingen niet beschikbaar, noch toegankelijk zijn in Sri Lanka.

Ook raadpleegde de arts-adviseur MEDCOI, doch in haar disclaimer wordt vermeld (voetnoot 1) dat: "de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst."

MedCOI is een databank die niet voor het publiek toegankelijk is waardoor verzoekers niet kan nagaan of deze informatie wel op haar van toepassing is.

Bij de nummers en casussen gehaald uit het MedCOI staat geringe informatie. Er staat vermeld 'available' of 'Sri Lanka', maar er wordt geen bijkomende informatie geboden (streek, stad, dorp)...

Verwerende partij faalt erin om dit te grondig onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie en dus ook de toegankelijkheid voor verzoekers in het land van herkomst niet onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst actueel te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden, zeker in het licht van de nieuwe grondwet die minderheden discrimineert, reden waarom het CGVS dossiers m.b.t. Sri Lanka tijdelijk on hold plaatst om dit verder uit te zoeken.

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te haar 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit:

"In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoontelijk verblijft", doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoekers inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoekers uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat "(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekers niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft".

Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Zie ook arrest nr. 174 633 d.d. 14.09.2016:

"Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar haar in Nepal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van haar advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle noodzakelijke medicatie, leeftijd,

geheel van aandoeningen en de mogelijkheden van verzoekers om zich toegang tot deze noodzakelijke medicatie/behandeling te verschaffen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar haar met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden haar om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels haar over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

3.1.2. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of*

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

De verwerende partij verklaart de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Verzoeksters betogen dat zij niet in kennis werden gesteld van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Echter, deze ontvankelijkheid werd vastgesteld in de thans bestreden beslissing, waarvan zij wel degelijk kennis kregen, getuige hiervan het onderhavige beroep. In de mate dat verzoeksters stellen dat, doordat de aanvraag niet eerst ontvankelijk werd bevonden, het bestuur nalatig zou zijn geweest op het vlak van het verzamelen bij aanvullende informatie, valt niet goed in te zien waar zij precies op doelen. In zoverre zij bedoelen dat zij daardoor zelf de aanvraag niet zouden kunnen hebben geactualiseerd, moet erop worden gewezen dat niets de aanvrager in de weg staat om recente medische stukken toe te voegen aan de aanvraag indien hij of zij dat nodig acht.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer waaraan de bestreden beslissing is opgehangen en dat door verzoeksters gekend is, wordt geconcludeerd dat de pathologie van tweede verzoekster, hoewel ze kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien ze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Sri Lanka.

In de mate dat verzoeksters slechts in algemene bewoordingen uiten dat in de motivering enkel een algemene en rooskleurige uiteenzetting wordt gegeven en geen rekening wordt gehouden met de harde realiteit en het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorg en medicatie, wijst de Raad erop dat het aan verzoekster toekomt om met concrete argumenten aan te tonen dat de vaststellingen in het advies niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Eén en ander wordt hierna onderzocht.

De pathologie waarvan sprake is volgens het advies vooral leeftijdsgebonden en degeneratief, en betreft hypercholesterolemie en hypertensie, nek- en schouderlijden en refluxgastritis.

Verzoeksters betogen vooreerst dat zij op verschillende tijdstippen bijkomende documenten hebben overgemaakt doch dat hiervan geen melding wordt gemaakt. Zij wijzen er in het bijzonder op dat tweede verzoekster bepaalde tijd in het ziekenhuis heeft verbleven en dat deze stukken reeds in mei 2021 aan de dienst vreemdelingenzaken werden overgemaakt. Hiermee wordt geen rekening gehouden, zo stellen zij, terwijl er wel uit blijkt dat betrokkene toestand achteruit gaat en dat zij wel degelijk nauwgezet moet worden opgevolgd en zij regelmatig wordt opgenomen in het ziekenhuis.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer heeft erkend dat tweede verzoekster lijdt aan door haar welomschreven aandoeningen. Aangezien er hiervoor echter op werd gewezen dat de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat behandeling en opvolging voor deze aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in Sri Lanka, komt het aan verzoeksters toe om *in concreto* aan te tonen in welke mate de stukken waarnaar zij verwijzen en waarvan geen melding zou zijn gemaakt, het besluitvormingsproces konden beïnvloeden. Verzoeksters stellen enkel dat betrokkene toestand achteruit gaat, dat zij nauwgezet moet worden opgevolgd en dat zij regelmatig wordt opgenomen in het ziekenhuis. Wat dat laatste aspect betreft, blijkt uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd als zijnde overgemaakt aan de verwerende partij dat verzoekster werd aangemeld bij de spoedgevallendienst omdat zij zou zijn gevallen; een residentiële opname blijkt niet. Wat er ook van zij: in het licht van het in het advies gestelde, met name dat medische opvolging door een huisarts, een geriater, een kinesist en een orthopedist beschikbaar zijn, evenals ondersteuning thuis en residentiële opvang, tonen verzoeksters niet aan dat de stukken die zij miskend achten, zouden nopen tot een ander of bijkomend onderzoek van de aanvraag. Waar zij poneren dat niet alle pathologieën werden onderzocht, tonen zij niet aan welke aandoening ten onrechte zou zijn miskend. Zij hebben dan ook geen belang bij deze grief.

Waar verzoeksters verder verwijzen naar nieuwe medische attesten die zijn gevoegd bij het verzoekschrift, moet erop worden gewezen dat deze stukken of dateren van na de bestreden beslissing, of niet werden meegedeeld aan de verwerende partij. Deze laatste kon hiermee dan ook geen rekening houden toen zij de beslissing nam. Ook de Raad kan met deze nieuwe gegevens thans geen rekening houden: hij moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De stukken in de

bundel 4 bij het verzoekschrift kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeksters betogen verder in het algemeen dat de informatie die door de ambtenaar-geneesheer werd gehanteerd dateert van 2019 en kan achterhaald zijn, zeker gelet op de Covid-pandemie.

De Raad stelt vast dat het onderzoek naar de beschikbaarheid van de voor tweede verzoekster nodige zorgen en opvolging is gesteund op stukken van 13 oktober 2019, 11 juni 2020 19 augustus 2020, en dus niet alleen van voor de pandemie. Het komt dus aan verzoeksters toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gesteund effectief niet langer actueel zou zijn in die zin dat thans niet meer zou kunnen worden besloten tot de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorgen. Verzoeksters stellen echter alleen maar dat het mogelijk zou zijn dat de informatie achterhaald is, maar zij tonen daarmee niet aan dat dat ook daadwerkelijk het geval is. Eenzelfde vaststelling geldt overigens voor zover zij zouden doelen op de informatie die in het advies werd gehanteerd om het standpunt te vormen over de toegankelijkheid van de zorgen.

Nog wat het onderzoek naar de beschikbaarheid betreft, stellen verzoeksters dat de geraadpleegde MedCOI niet publiek toegankelijk is, zodat niet kan worden nagegaan of de informatie wel op haar van toepassing is. Er staat wel vermeld 'available' of 'Sri Lanka', maar er wordt geen bijkomende informatie geboden over de streek, stad of dorp zodat de verwerende partij dit dus niet grondig heeft onderzocht.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad gebruik heeft gemaakt van informatie afkomstig uit de MedCOI-databank, die niet publiek is. Echter worden de relevante passages uit de gehanteerde MedCOI-documenten overgenomen in het advies en wordt daaruit geconcludeerd dat *de medische opvolging door een huisarts, een geriater, een kinesist en een orthopedist beschikbaar zijn, net zoals ondersteuning thuis en eventuele residentiële opvang en de door tweede verzoekster gebruikte actuele medicatie, zijnde Pantoprazole, Simvastatine, Bisoprolol en Amitriptyline zijn beschikbaar.*

Uit het advies blijkt dus onmiskenbaar welke informatie werd gepuurd uit de documenten waarnaar wordt verwezen. Op die manier wordt de informatie uit de databank wel degelijk openbaar gemaakt aan verzoeksters. Daarenboven wordt er in het advies op gewezen dat de bronnen werden toegevoegd aan het administratief dossier, hetgeen inderdaad het geval is. Indien verzoeksters de inhoud van de gebruikte documenten wensten te verifiëren, stond het hen vrij inzage te verzoeken in het administratief dossier. Het blijkt niet dat zij om inzage hebben verzocht bij de verwerende partij, en evenmin bij de Raad en zij tonen dus niet dat zij in de onmogelijkheid waren om het administratief dossier te raadplegen (cf. RvS 25 januari 2019, nr. 13.148 (c)). Evenmin brengen zij zelf bronnen bij waaruit zou kunnen blijken dat de conclusie in het advies over de beschikbaarheid niet correct zou zijn.

Waar verzoeksters opwerpen dat in het medisch advies niet wordt gespecificeerd waar in Sri Lanka de zorg beschikbaar is, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sprake is van het "land" en niet van streek van herkomst. Het volstaat dus dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de behandeling beschikbaar is in Sri Lanka (cf. RvS 15 mei 2019, nr. 13.316 (c)). Ten overvloede kan worden herhaald dat de informatie over de beschikbaarheid –daarbij inbegrepen de instellingen waar precies de zorg onder meer kan worden verkregen- zich in het administratief dossier bevindt en verzoeksters, na inzage, in de mogelijkheid waren om aan te tonen dat het onderzoek naar de beschikbaarheid *in casu* niet deugdelijk is gebeurd.

Waar verzoeksters betogen dat de behandelende geneesheer zeer duidelijk had gesteld dat de mantelzorg door de kleindochter noodzakelijk is, en de ambtenaar-geneesheer hieraan voorbij is gegaan, valt niet in te zien welk belang zij hebben bij deze grief. Immers, eerste verzoekster is tweede verzoeksters kleindochter, en uit de bestreden beslissingen blijkt dat zij samen met haar grootmoeder een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. De kleindochter kan dus in het land van herkomst voorzien in de mantelzorg voor tweede verzoekster zo nodig. Verder valt vanuit die optiek niet in te zien waar verzoekster op doelt wanneer zij stelt dat zij zou moeten zorgen voor haar kleindochter en dat dit de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst in de weg zou staan.

Verzoeksters stellen dat zij niet gebaat zijn bij een algemene uiteenzetting omtrent de gezondheidszorgen in Sri Lanka, maar dat het onderzoek daarentegen betrekking moet hebben op de persoonlijke situatie. Verder betogen zij dat tweede verzoekster "niet onder dit toepassingsgebied valt"

waardoor zij niet kan genieten van de gezondheidszorgen in Sri Lanka. Men is niet nagegaan of zij terecht kan in de ziekenhuizen en of zij hiervoor voldoende financiële middelen heeft, zo wordt gesteld.

De Raad wijst erop dat de ambtenaar-geneesheer erop heeft gewezen dat de overheid in Sri Lanka voorziet in gratis gezondheidszorg via een wijdverspreid netwerk van gezondheidsdiensten voor al haar burgers, die zowel curatieve als preventieve zorgen omvatten, dat het systeem van de gezondheidszorg de patiënt toestaat om zonder doorverwijzing van de huisarts naar een hospitaal of specialist te gaan, dat door het feit dat de zorgen gratis toegankelijk zijn voor iedereen, er soms wachttijden kunnen zijn die echter in België en andere Westerse landen, mede door de huidige Covid-19 pandemie, ook niet ongewoon zijn, dat de kwaliteit van de zorgen tussen de publieke en private sector vergelijkbaar is, omdat het voornamelijk over hetzelfde zorgpersoneel gaat, en dat er geen algemene ziekteverzekering bestaat, maar wel enkele sociale initiatieven waar burgers een beroep op kunnen doen. Verzoeksters kunnen niet ernstig voorhouden dat de algemene verwijzing naar een gezondheidssysteem niet relevant zou zijn voor de persoonlijke situatie van tweede verzoekster indien daaruit blijkt dat de zorgen door alle burgers gratis kunnen worden bekomen. Daarenboven heeft de ambtenaar-geneesheer verder nog gewezen op het feit dat betrokkene in België verblijft met haar kleindochter die evenmin over legaal verblijf beschikt en dat er geen enkele indicatie is zij niet terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt in het land van herkomst en in die hoedanigheid kan bijdragen tot de eventuele kosten van de noodzakelijk geachte zorgen voor haar grootmoeder; dat het verder onwaarschijnlijk is dat betrokkene in het land van herkomst, het land waar zij ruim 74 jaar verbleef, geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wie zij zou kunnen terugvallen voor (tijdelijke, financiële) hulp en/of opvang en dat beroep kan worden gedaan op het IOM voor hulp bij de re-integratie. Het argument in het verzoekschrift dat tweede verzoekster bejaard is en niet meer kan werken en dus geen inkomen kan genereren, doet geen afbreuk aan het geheel van de in het advies opgesomde elementen die maken dat in alle redelijkheid kan worden gesteld dat zij toegang zal krijgen tot de zorg en opvolging die zijn nodig heeft.

Gelet op al deze elementen, die op geen enkele wijze worden weerlegd, kunnen verzoeksters zich niet vergenoegen met de stelling dat geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijk toegankelijkheid van de zorg, en evenmin met de loutere bewering dat tweede verzoekster *“niet onder dit toepassingsgebied valt”* waardoor zij niet zou kunnen genieten van de gezondheidszorgen in Sri Lanka omdat zij hiervoor onvoldoende middelen heeft. Waar verzoeksters erop wijzen dat niet wordt gespecificeerd in welke kliniek of gezondheidsinstelling eerste verzoekster met haar middelen terecht kan, *“inclusief de toelatingsvoorwaarden”*, stelt de Raad vast dat de informatie inzake de beschikbaarheid van de zorgen wel degelijk melding maakt van instellingen en diensten waar zij onder meer terecht kan en dat in ieder geval inzake de toegankelijkheid wordt vastgesteld dat de zorgen gratis toegankelijk zijn voor iedereen via een wijdverspreid gezondheidsnetwerk van gezondheidsdiensten. Dat dit niet zorgvuldig zou zijn onderzocht of er niet afdoende over zou zijn gemotiveerd, kan bij gebrek aan bewijs van het tegendeel dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeksters viseren ook het volgende motief:

“In het verzoekschrift wordt aangehaald dat gezien de huidige Covid-19 pandemie betrokkene een risico loopt in het herkomstland en dit het gezondheidssysteem in het herkomstland zal ontwrichten. Zoals al blijkt uit het woord pandemie, geldt dit risico evenzeer in België, Europa en de rest van de wereld.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).”

Verzoeksters poneren dat Sri Lanka zich nog steeds in lockdown bevindt en de burgers nog steeds niet de straat op mogen en dat de situatie aldaar dus niet te vergelijken valt met de Belgische. De Raad stelt echter vast dat, naast het feit dat het gaat om loutere beweringen, deze op zich geen betrekking hebben op de beschikbaarheid van en de toegankelijkheid tot de nodige zorg voor tweede verzoekster. De stelling dat het gezondheidssysteem nog steeds overbelast is en uit zijn voegen barst volstaat evenmin om het geviseerde motief als niet deugdelijk te bestempelen.

Waar verzoeksters nog stellen dat eerste verzoekster noch werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, noch dat deze bijkomende informatie heeft opgevraagd bij hun raadsman, en dat, hoewel dit geen verplichting is, het *in casu* wel kan worden afgeleid uit het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, tonen zij niet aan welke elementen door een bijkomend onderzoek aan de oppervlakte zouden zijn gekomen en op welke wijze dit de bestreden beslissing een andere wending had kunnen geven. Zoals reeds gesteld heeft de ambtenaar-geneesheer immers niet betwist dat tweede verzoekster lijdt aan een aantal aandoeningen waarvan de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst moesten worden onderzocht en tonen verzoeksters niet aan dat daarbij aandoeningen (of behandelingen) over het hoofd zouden zijn gezien.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeksters betogen dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actuele situatie in Sri Lanka voor LTTE-aanhangers en het feit dat de situatie voor minderheden er allesbehalve ideaal is. Zij stellen dat dit onderzocht moet worden omwille van het feit dat de negatieve beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst erop dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter enkel moet worden onderzocht of de betrokkene aantoont dat hij of zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn of haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat een onderzoek zou moeten worden gevoerd dat buiten deze scope zit, en zij tonen evenmin aan dat tweede verzoekster omwille van de aangevoerde discriminatie geen toegang zou krijgen tot de noodzakelijke zorgen. Voor het overige kan worden verwezen naar wat hierna nog zal worden geoordeeld over de middelen die tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten worden aangevoerd.

3.1.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeksters geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen hebben aangetoond. De verwijzing naar rechtspraak allerhande doet daaraan geen afbreuk. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, en is genomen uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeksters zetten het uiteen als volgt:

"Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering waarom hun aanvraag werd geweigerd.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Aziel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Sri Lanka.

IV.I. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekers.

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers niet kunnen terug keren naar Sri Lanka, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet, zeker in het licht met de huidige grondwetswijziging dewelke minderheden discrimineert.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekers hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM (in het licht van de medische situatie alsook de situatie in het land van herkomst).

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Uw raad bevestigde reeds in haar arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende:

"De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in haar geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt ook de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissingen niet redelijk te verantwoorden zijn en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd haar door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissingen t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissingen van verwerende partij onterecht werden genomen en de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt geen enkele motivering meegegeven m.b.t. artikel 3 van het EVRM, nochtans moet de actuele situatie in het land van herkomst onderzocht worden, niet enkel n.a.v. de medische problemen van verzoekster, doch ook dat verzoekers wel kunnen terugkeren naar hun land van herkomst in het licht van de algemene situatie. Het CGVS heeft ondertussen de beslissingen m.b.t. Sri Lankaanse asielzoekers opgeschort om de situatie in Sri Lanka n.a.v. de nieuwe grondwetswijziging naar behoren te onderzoeken.

DVZ dient, bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetzelfde doen, doch liet dit na.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan verzoekers, dient dan ook vernietigd te worden.

Bovendien is er schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekers nooit gehoord zijn geweest, alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op hun persoonlijk gedrag en die hun belangen zwaar kan treffen, zonder dat hen vooraf de gelegenheid wordt gegeven hun standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor hun belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing haar als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in haar belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*
(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekers opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekers het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoekers.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekers op meer dan een geringe wijze in hun belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag op basis van artikel 9ter.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekers de mogelijkheid te geven om hun standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekers vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekers de kans dienden te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekers heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekers terug naar hun land van herkomst dienen te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekers zullen in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij hebben namelijk geen familie of vrienden die hen daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken naar aanleiding van haar aandoeningen.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekers dienen terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoekster ernstige aandoeningen heeft. Zij diende een regularisatieaanvraag in, samen met haar kleindochter, op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Sri Lanka en het risico op een mensonterende situatie.

De medische infrastructuur laat te wensen over. Zij heeft nood aan een behandeling dewelke zij in Sri Lanka niet zal kunnen krijgen (supra)

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM., geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te haar 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers in gevaar is, indien zij dienen terug te keren naar Sri Lanka.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien zij dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar haar met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden haar om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels haar over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

Niet enkel in het licht van de medische aandoeningen van verzoekster diende artikel 3 van het EVRM onderzocht te worden.

Indien verzoekers terug dienen te keren naar Sri Lanka, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is duidelijk voor de Sri Lankaanse burgers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is. Dit wordt ook bevestigd door het COI-rapport:

"Discriminatie van de overheid en pesterijen van veiligheidsdiensten tegen Tamils en christelijke minderheden houdt volgens USDOS in 2017 aan.

De Politie gaat ook over tot het slaan en folteren (straffen) van verdachten van wie ze menen dat ze schuldig zijn.

Bovenstaande bevindingen worden in januari 2018 nog bevestigd in een rapport van de High Commissioner for Human Rights ("The use of torture remains a serious concern ") en ook door het SEM- rapport uit 2019. Hierin wordt een VN-rapporteur over de mensenrechten geciteerd die stelt dat mensen die verdacht worden van rechtstreekse of onrechtstreekse banden met de LTTE nog steeds het risico lopen om gearresteerd en gefolterd te worden.

In januari 2018 publiceert Human Rights Watch (HRW) een gedetailleerd rapport over de PTA. Daarin stelt HRW dat de PTA een significante bijdrage levert aan het voortbestaan van foltering in Sri Lanka.

... die gebeuren onder de PTA ook veel meer uit het zicht van de media... "

In het vorige COI over de veiligheidssituatie in Sri Lanka staat te lezen dat:

"... dat mensenrechtenschendingen door de veiligheidsdiensten op straffeloze wijze blijven plaatsvinden en dat er nog steeds "een roofzuchtig klimaat" heerst tegen Tamils. Tamils met oppervlakkige banden

met de LTTE of LTTE-kaderleden met een laag profiel blijven een doelwit, samen met hun familieleden... Tamils in het buitenland kunnen niet openlijk een interview geven aan een Tamil televisiestation ...of waar dan ook zonder het leven te riskeren van hun ouders in Sri Lanka.

... Met de ontvoeringen en folterpraktijken is het volgens het rapport onder meer de bedoeling om Tamils af te schrikken om campagne te voeren ... Ook zou het de bedoeling zijn om Tamils af te schrikken om te getuigen tegen de regering in toekomstige gerechtighedsinitiatieven....

... Het rapport maakt ook gewag van racisme, vervolging, uitbuiting (het bekomen van losgeld) en zelfs een vorm van post-conflict etnische zuivering als achterliggende motieven voor de ontvoerings- en folterpraktijken. "

"Volgens ITJP, is de cultuur van straffeloosheid bij de veiligheidsdiensten virtueel dezelfde gebleven als onder de Rajapaksa-regering....

Ook de intimidatie van getuigen en familieleden van slachtoffers van het conflict is, volgens ITJP, onveranderd gebleven.... "

Naar de buitenwereld toe lijkt Sri Lanka een veilig en vredig land, doch niets is minder waar. Er heerst veel criminaliteit en geweld.

Als verzoekers dienen terug te keren naar Sri Lanka ondervinden zij problemen in de Sri Lankaanse maatschappij.

Mahina Rajapaksa was van 2005 tot 2015 de zesde president van Sri Lanka. Hij verkreeg veel populariteit als president door zijn strijd tegen de Tamiltijgers en zorgde er in 2006 zelfs voor dat de organisatie zou worden opgenomen als terroristische organisatie op de lijst van de VN.

De strijd kende in 2009 min of meer een einde, maar er bleef altijd een gegronde vrees bestaan voor aanhangers van de LTTE om te worden opgepakt of te worden vervolgd.

Naar aanleiding van de bloedige strijd die door president Rajapaksa was gevoerd, besloot de Secretaris-Generaal van de VN een panelgroep aan te duiden die een rapport moest maken over eventuele begane misdaden tegen de menselijkheid en over schendingen van de mensenrechten.

Het rapport gaf een zeer gedetailleerde uiteenzetting van de gebeurtenissen en besloot dat het Sri Lankaans leger onder Rajapaksa zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige oorlogsmisdaden. Zo schoot het leger onder meer Tamilstrijders dood die zich wensten over te geven aan de Sri Lankaanse Overheid. Er werd verder vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers onnoemelijk hoog was en zij voornamelijk waren gedood in de laatste fase van de oorlog.

Het is duidelijk dat voormalig landsleider Rajapaksa geen probleem heeft met het voeren van gewelddadige en bloederige oorlogen.

President Rajapaksa verloor de presidentsverkiezingen uiteindelijk en verdween tijdelijk naar de achtergrond. Thans is Sri Lanka in een politieke crisis verzeild geraakt en om die reden werd de toenmalige president op 26.10.2018 als nieuwe premier van het land aangesteld! Het gevreesde regime keert op die manier terug.

Er bestaat een gegronde vrees voor sympathisanten, aanhangers en voormalige medestanders en volgelingen van de LITE dat deze nieuwe eerste minister en voormalig president, de heer Rajapaksa, uit is op wraak! In verschillende kranten wordt reeds gespeculeerd over de angst die momenteel leeft onder de Tamils.

Zijn eerdere strijd tegen de Tamils was gewelddadig en bloederig en liet duizenden doden, gewonden en vermiste personen na. Hij verloor uiteindelijk zijn presidentschap en verkreeg geen meerderheid van de stemmen.

Zijn tegenstander heeft destijds Rajapaksa aangeduid als zijn rechterhand. Miljoenen Tamils verlieten reeds het land, doch er bleef nog een beperkte groep achter die nu represent staan voor 13% van de bevolking. Velen onder hen wensen zich niet uit te spreken over de actuele politieke crisis wegens de eventuele (ernstige) gevolgen die hieraan door de overheid zullen gekoppeld worden.

Uit krantenartikels blijkt dat de bevolking een gegronde vrees heeft voor wraakacties in hoofde van de voormalige president. Deze laatste werd immers in 2015 verslagen als president door stemmen van de minderheid.

De Tamils hebben thans zelfs schrik dat hun gesprekken worden gecapteerd. Zij gebruiken daarom geëncrypteerde vormen van communicatie. Uit het COI-rapport blijkt dat deze vrees terecht is. Tamils worden gemonitord door de overheid. Hieruit kan men duidelijk afleiden dat er een gegronde angst onder de bevolking bestaat voor eventuele gewelddadige (en zelfs fatale) gevolgen. Het beleid is immers reeds gekend als gewelddadig en bloederig. Dertig jaar lang vochten de Tamils om te worden verslagen in 2009 door Rajapaksa.

Er werden tijdens de oorlog vele burgerslachtoffers gemaakt zodat het buiten kijf staat dat een voormalige Tamil een ernstig risico loopt om te worden gevisieerd door de huidige Overheid.

Ondertussen werd de heer Gotabhaya Rajapaksa, de broer van de toenmalige president, verkozen tot 9de president van Sri Lanka. Hij zet het 'vreesbewind' van zijn broer verder.

"Under Rajapaksa, self-censorship has returned to the Sri Lankan media, while security forces have carried out intense surveillance and harassment against vi duns' families and activists campaigning to learn what happened to the thousands missing. One activist described the fear the new president has generated: "Any activity he does not want to tolerate, he will arrest people. So very little is going on among activists, and people are in self-censorship mode.""

De VN heeft zich recentelijk ook uitgesproken over het bewind en de achteruitgang van de mensenrechtensituatie in Sri Lanka:

"In her report released on January 27, 2021, High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet said she was "alarmed" by Sri Lanka's deteriorating human rights situation and set out steps that the Human Rights Council should take to confront the growing risk of future violations. Since the government of President Gotabaya Rajapaksa has withdrawn its support for the 2015 consensus resolution seeking justice and reconciliation, and shown general disregard for upholding basic human rights, the council should act to protect those most at risk and advance accountability for grave international crimes, Human Rights Watch said."

Gelet op het verleden van verzoekers bestaat er een zeer ernstig risico op foltering en mensonterende behandelingen of straffen en dit op basis van etnische origine.

Ook belangenbehartiger Mario Arulthas (Advocacy Director of People for Equality and Relief in Lanka) bevestigde dat de Tamils een 'target' zijn voor de nieuwe eerste minister. Hij zei hierover het volgende: "A targeted campaign of harassment, intimidation and killings of Tamil activists for political reasons remains the fear amongst Tamils. The repercussions of such violence would be unthinkable"

Tenslotte is men er van op de hoogte dat de huidige president van Sri Lanka Tamils helemaal niet gunstig gezind is. Er wordt ook gesteld dat deze wijziging in de grondwet gevolgen zal hebben voor de minderheidsgroepen, m.n. Tamils. LTTE wordt, ook in België, nog steeds aanzien als een terroristische groepering, waardoor aanhangers zwaar gestraft zullen worden.

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen.

Dat de beslissingen wel degelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM!

Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden."

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Zoals reeds uit het eerste middel is gebleken, is aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten een onderzoek vooraf gegaan met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus werd nagegaan of de medische situatie van tweede verzoekster een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg zou staan.

In de mate dat verzoeksters verwijzen naar de vermeende onwettigheid van de beslissing inzake het ongegrond verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het eerste middel waaruit blijkt dat geen onwettigheid is aannemelijk gemaakt. Deze beslissing blijft dan ook onverminderd staande.

Aangezien de verwerende partij tot de conclusie kwam dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, nu de behandeling beschikbaar en toegankelijk is, kan op grond van de medische situatie van tweede verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

Overigens moet erop worden gewezen dat in het kader van de eerste bestreden beslissing ook werd vastgesteld dat *"het onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene in het land van herkomst, het land waar zij tenslotte ruim 74 jaar verbleef, geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wie zij zou kunnen terugvallen voor (tijdelijke, financiële) hulp en/of opvang."* en dat het *"betrokkene vrij[staat] hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."* Aangezien verzoeksters geen enkel concreet argument bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat dit standpunt kennelijk onredelijk is of fout, kunnen zij thans niet volstaan met de loutere bewering dat zijn een risico lopen op de schending van artikel 3 van het EVRM omdat zij in hun land van herkomst geen familie of vrienden hebben die hen kunnen opvangen.

In de mate, verder, dat verzoeksters betogen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen motieven bevatten over deze aangelegenheid, kunnen zij ter zake geen belangenschade aantonen. Immers, zij kennen de motieven van de beslissing over het ongegrond bevinden van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en weten dus om welke reden de medische situatie van tweede verzoekster volgens de verwerende partij haar terugkeer niet verhindert. Uit het eerste middel blijkt dat zij daardoor in staat zijn gesteld om deze beslissing aan te vechten.

Verzoeksters betogen dat niet werd gemotiveerd over de actuele algemene situatie in het land van herkomst en wijzen daarbij op de situatie van Tamils die banden hebben met of ervan verdacht worden banden te hebben met de LTTE.

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) met beslissingen van 3 mei 2017 aan beide verzoeksters de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Het beroep dat verzoeksters tegen deze beslissingen indienden werd door de Raad ongegrond bevonden bij arrest nr. 198 858 van 29 januari 2018. In essentie werd vastgesteld dat verzoeksters en hun familie Sri Lankaanse Tamils zijn van Indische origine, dat deze gemeenschap historisch gezien geïsoleerd gebleven is en dat niet blijkt dat zij banden

hebben (gehad) met de LTTE, laat staan partij waren in de burgeroorlog. Noch verzoeksters' beweerde banden met de LTTE noch de bewering dat de Sri Lankaanse overheid hen zou verdenken van LTTE-sympathieën werden geloofwaardig geacht. Om die reden werd de vluchtelingenstatus hen geweigerd. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelde de Raad in het voormelde arrest het volgende:

“2.6.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeksters een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6.2. Verzoeksters gaan er in het verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien beide verzoeksters' asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters' verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Naar aanleiding van een daaropvolgend verzoek om internationale bescherming dat verzoeksters hadden ingediend, werd zowel in de beslissing van de CGVS van 3 augustus 2018 als in het arrest van de Raad nr. 215 237 van 16 januari 2019 vastgesteld dat verzoeksters geen elementen aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Gelet op de reeds in het kader van de verzoeken om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vermeende banden van verzoeksters met de LTTE, tonen zij niet aan dat de verwerende partij een verder onderzoek had moeten wijden aan de actuele situatie van de Tamilactivisten en/of zij die banden of vermeende banden zouden hebben met de LTTE in Sri Lanka. Verder moet erop worden gewezen dat met de verwijzing naar algemene landeninformatie verzoeksters niet aannemelijk maken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het weze daarbij opnieuw benadrukt dat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Gelet op de vaststellingen die reeds werden gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeksters hun beweringen staven met een begin van bewijs dat kan worden betrokken op hun individuele situatie, hetgeen zij nalaten te doen. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

De voorgaande vaststellingen zijn ook relevant voor de door verzoeksters aangehaalde schending van de hoorplicht.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10

september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 3 februari 2016, nr. 233.719)

Uit verzoeksters' betoog kan niet duidelijk worden afgeleid welke nieuwe elementen zij nog hadden kunnen voorleggen aan het bestuur en die mogelijk een invloed zouden hebben kunnen gehad op het besluitvormingsproces. In de mate dat zij doelen op de medische situatie van tweede verzoekster en de algemene situatie in het land van herkomst in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan worden volstaan met hetgeen hiervoor werd gesteld om te concluderen dat zij niet aantonen dat, als zou zouden zijn gehoord, de besluitvorming anders zou zijn geweest. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan *in casu* dus niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeksters geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen hebben aangetoond. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS